

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. G.**, zast. Mgr. Bc. Jiřím Daňkem, advokátem, se sídlem Rašínova 103/2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUJI 30704/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2017, č. j. 41 A 23/2016 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUJI 30704/2016, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Náměšti nad Oslavou ze dne 10. 11. 2015, č. j. MNnO-1788/15/Dop./Vít., kterým byl žalobce uznán vinným *„z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil nedbalostním jednáním tím, že dne 18. 4. 2015 v 10,40 hod., na sil. I/23, na 111 km, u čerpací stanice UNICORN, v k. ú. obce Studenec, ve směru jízdy na Brno, při řízení motorového vozidla tov. zn. VW Passat, RZ X nerespektoval svislou dopravní značku č. B21a (zákaz předjíždění) a vodorovnou dopravní značku č. V1a (podélná čára souvislá). Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.“* Za spáchání výše uvedeného přestupku prvoinstanční orgán uložil žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, § 125c odst. 4 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a § 125c odst. 5 téhož zákona,

pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Prvoinstanční orgán žalobci rovněž uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Určil, že pokuta i náhrada nákladů řízení jsou splatné do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaný uvedl, že prvoinstanční orgán provedl řádné a komplexní dokazování a průkazně zjistil skutečný stav včetně okolností svědčících v prospěch i neprospěch žalobce. Konstatoval, že z výslech zasahujících policistů prokázal, že žalobce porušil zákaz předjíždění vyplývající ze svislé dopravní značky č. B 21a v místě popsaném ve skutkové větě napadeného rozhodnutí. Prvoinstanční orgán prokázal, že k předjíždění došlo ještě před úrovní benzínové čerpací stanice UNICORN, tj. v místě zákazu předjíždění. Otázky, kde byl žalobce hlídkou Policie ČR zastaven, popřípadě zda před vozidlem zasahujících policistů jelo třetí vozidlo, nejsou pro projednávanou věc významné, a proto se jimi žalovaný nezabýval. Odmítl rovněž, že by prvoinstanční orgán přistoupil k oznámení o spáchání přestupku jako k důkazu a doplnil, že byl v řízení využit toliko k porovnání jeho obsahu s výslechem svědků, což je přístup zákonný. Konstatoval, že prvoinstanční orgán nepřikládal a priori vyšší váhu výslechu zasahujících policistů, ale naopak je vyhodnotil řádně ve vazbě na další důkazní prostředky. Považoval rovněž za dostačující, že na ústní jednání konané dne 4. 11. 2015 pozval prvoinstanční orgán jen zástupce žalobce, neboť žalobce na uvedeném jednání neměl nic osobně vykonávat a nadto již vypovídal během ústního jednání konaného dne 18. 6. 2015. Podle žalovaného je takový postup zákonný, a to i s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 - 21, který uvedený názor potvrzuje. Žalovaný se ztotožnil i s hodnocením omluvy žalobce a jeho zástupce z ústního jednání konaného dne 4. 11. 2015. Zdůraznil, že samotná nemožnost osobní účasti žalobce nemohla řádně omluvit nepřítomnost jeho zástupce. Z tohoto důvodu prvoinstanční orgán provedl ústní jednání dne 4. 11. 2015 bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce v souladu se zákonem. Žalovaný odmítl provést nové výslechy zasahujících policistů, neboť ty již byly řádně provedeny na jednání konaném dne 4. 11. 2015. Navrhovaná rekonstrukce v místě přestupku by podle žalovaného vzhledem k tomu, že skutkové okolnosti byly řádně zjištěny, byla nadbytečná.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 41 A 23/2016 - 42, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Plně se ztotožnil se závěry žalovaného, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce předjížděl vozidlo policistů v místě zákazu předjíždění. Doplnil, že o pravdivosti výpovědi zasahujících policistů nebyly pochybnosti, neboť na výsledku řízení na rozdíl od žalobce neměli žádný zájem. Podotkl, že správní orgány mohly postoupený policejní spis využít v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako podklad řízení. Zhodnotil, že provedení důkazů fotografiemi předloženými žalobcem, popřípadě rekonstrukce na místě přestupku, by k prokázání skutkového děje nemohly přinést nové informace, a nebyly proto nezbytné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Namítl, že ve správním řízení nebyla respektována zásada materiální pravdy, neboť zejména výpovědi zasahujících policistů jsou rozporuplné a správní orgány i přes

tuto skutečnost neprovedly rekonstrukci na místě ani se nezabývaly předloženými fotografiemi. Doplněné dokazování mělo objektivně potvrdit verzi jedné či druhé strany, což správní orgány neučinily. Tím byla porušena zásada rovnosti zbraní i právo stěžovatele na spravedlivý proces, přičemž stěžovatel v této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 16/09, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27. Správním orgánům vytkl, že jako důkazy využily i úřední záznamy ze dne 18. 4. 2015, což je v přestupkovém řízení nepřípustné a zároveň v rozporu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115. Nastíněnou otázku posoudil nesprávně i krajský soud, který pochybil v tom ohledu, že se nekriticky ztotožnil s nesprávnými skutkovými závěry správních orgánů. Jelikož správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, nenaplnily ani požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí a vypořádání námitek. Stěžovatel připomněl, že je na správních orgánech, aby prokázaly rozhodné skutečnosti, což však v projednávané věci nesplnily. Procesní pochybení správních orgánů měl krajský soud napravit, avšak nesprávně tak neučinil. Napadený rozsudek nadto trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se krajský soud nijak nevypořádal s námitkou neúplnosti výpovědí svědků. Vadný je i závěr, že by případné další dokazování nemohlo v projednávané věci přinést nové informace, neboť tento závěr krajský soud nijak blíže nerozvedl. Stěžovatel proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožnil se závěry krajského soudu, které považuje za zákonné a správné. Naplnění skutkové podstaty bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno a námitky stěžovatele se do značné míry míjejí s předmětem řízení a nejsou způsobilé prokázat nezákonný postup správních orgánů. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány, ani krajský soud při posuzování deliktního jednání stěžovatele nepochybily. Obsah správních spisů i jednotlivá napadená rozhodnutí obsahují jednoznačný závěr o tom, že stěžovatel porušil povinnost podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval svislou dopravní značku č. B21a (zákaz předjíždění) a vodorovnou dopravní značku č. V1a (podélná čára souvislá), když dne 18. 4. 2015 v 10,40 hod., na sil. I/23, na 111 km, před čerpací stanicí UNICORN, v k. ú. obce Studenec, ve směru jízdy na Brno, při řízení motorového vozidla tov. zn. VW Passat, RZ X, předjížděl vozidlo Policie ČR v místě, kde to místní úprava provozu na pozemních komunikacích neumožňovala.

[9] Závěry o vině stěžovatele plynou zejména z výslechu zasahujících policistů, kteří jednání stěžovatele popsali v takovém rozsahu, že správní orgány mohly na jejich základě učinit spolehlivý závěr o vině stěžovatele. Oba správní orgány dostatečně vysvětlily, proč dospěly k závěru o vině stěžovatele a Nejvyšší správní soud se s jejich hodnocením ztotožnil. Zároveň správní orgány přesvědčivě vysvětlily, proč shledaly výslechy obou svědků dostatečně důvěryhodnými. Proto je lichá námitka stěžovatele, že bylo namístě provádět další dokazování prostřednictvím rekonstrukce celého jednání, popřípadě se zaměřit na předložené fotografie. Lze konstatovat, že takový postup by byl nadbytečný, neboť vinu stěžovatele prokazují bez důvodných pochybností i důkazy, které již správní orgány provedly.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v postupu správních orgánů, které v rámci řízení použily jako podklad pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu i úřední záznamy či oznámení přestupku poskytnuté Policií ČR. Je zřejmé, že tyto podklady jsou pravidelnou součástí správních spisů, neboť správním orgánům zpravidla zprostředkovávají prvotní informace o skutkovém ději deliktního jednání a správní orgány k nim přihlíží. Tato skutečnost nicméně sama o sobě ještě neosvědčuje závěr, že k těmto podkladům prvoinstanční orgán přistoupil jako k důkazům, jak namítal stěžovatel. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel toto tvrzení nijak neprokázal. Naopak, z napadených rozhodnutí plyne, že správní orgány vzaly primárně v potaz výslechy svědků i stěžovatele samého a detailně a konkrétně vysvětlily, proč vzaly deliktní jednání za prokázané, ze kterých důkazů vyšly i proč nepřijaly návrhy na provedení dalších důkazů. Uvedené hodnocení shledal Nejvyšší správní soud zákonným, a proto na něj v podrobnostech odkazuje.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v postupu krajského soudu, který postupy správních orgánů aproboval. Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že správní orgány nepoužily podklady poskytnuté Policií ČR jako důkazy, a proto za takové situace aprobováním postupu správních orgánů nemohl krajský soud nijak pochybit. Dále lze konstatovat, že za situace, kdy žalobní námitky kopírují odvolací námitky vypořádané žalovaným, krajský soud nijak nepochybil, jestliže odkázal na napadená rozhodnutí správních orgánů. Takový postup je nejen zákonný, ale rovněž souladný s principem procesní ekonomie, neboť smyslem správního soudnictví není opakovat již jednou správně vyřčeně, což potvrzují i závěry plynoucí z rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86.

[12] Jelikož správní orgány splnily svou povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a řádně odůvodnily rozhodnutí, neshledal zdejší soud v jejich postupu ani porušení zásady řádného odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

[13] Dále Nejvyšší správní soud doplňuje, že výpověď stěžovatele, který tvrdil, že vozidlo Policie ČR předjížděl až v místech za benzínovou čerpací stanicí, považuje za účelovou. Stěžovatelovu verzi popisu jednání vyvrací výslechy zasahujících policistů, z nichž plyne, že k předjíždění došlo ještě před křižovatkou samotnou. Navíc i stěžovatelem tvrzená verze popisu deliktního jednání by nutně musela vést správní orgány k závěru o spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. V rámci svého popisu stěžovatel totiž uvedl, že započal předjíždění ještě v místě, kde to vodorovné značení neumožňovalo, tedy tzv. přes plnou čáru. Za takové situace by bylo nepodstatné, že k dokončení předjíždění došlo až v místě, kde to místní úprava umožňovala, neboť tato skutečnost by nebyla schopná zhojit porušení zákazu předjíždění. Rovněž stejně nesprávná je i argumentace stěžovatele v rámci jeho tvrzení, že při předjíždění přes plnou čáru neporušil zákaz předjíždění, ale že se dopustil přestupku přejetí plné čáry. Nejvyšší správní soud uvádí, že provoz na pozemních komunikacích je regulován nejen za pomocí dopravních značek svislých, ale rovněž i vodorovných, mezi které patří i vodorovná dopravní značka č. V1a (podélná čára souvislá). I při předjíždění v místě, kde oba jízdní pruhy odděluje toliko vodorovná dopravní značka č. V1a (podélná čára souvislá) bez přítomnosti dopravní značky č. B21a (zákaz předjíždění), by se proto jednalo o přestupek § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.

IV. Závěr

[14] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť ta neúspěšnému stěžovateli nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu